

Sygn. akt: III C 1309/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Benita Wardęga

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki akcyjnej V. (...) w W. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi kwotę 392,67 zł (trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt siedem groszy).

Sygn. akt III C 1309/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 maja 2017 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 13 lutego 2014 roku powód J. K. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na swoją rzecz kwoty 3.600 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że 20 lutego 2013 roku doszło do uszkodzenia samochodu V. (...) o nr rej. (...) stanowiącego jego własność. Poszkodowany legitymował się umową ubezpieczenia autocasco zawartą z pozwanym, wobec czego pozwany ponosi odpowiedzialność za powstałą szkodę. Podniósł, że na dochodzone pozwem roszczenie składa się koszt najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, że od czasu zgłoszenia pozwanemu szkody do naprawy pojazdu upłynęło 14 dni, lecz jedynie przez pierwsze 3 pozwany udostępnił mu pojazd zastępczy.

Nakazem zapłaty z 18 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda 3.600 złotych z odsetkami i kosztami procesu wskazanymi w tym nakazie zapłaty.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości, co doprowadziło do utratę jego mocy. W sprzeciwie zażądał oddalenia powództwa w całości i podniósł, że okres udostępnienia mu pojazdu zastępczego był wystarczający.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K. zawarł z pozwanym (...) S.A. V. (...) w W. umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) w okresie od 15 listopada 2012 roku do 14 listopada 2013 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- polisa, k. 32;

Dnia 20 lutego 2013 roku doszło do uszkodzenia pojazdu polegającego na wybiciu bocznej szyby oraz kradzieży panelu nawigacji. Tego samego dnia powód zlecił (...) Spółce jawnej w S. przeprowadzenie naprawy pojazdu.

Okoliczność bezsporna:

- zgłoszenie szkody, k. 33-37;
- zeznania świadka S. B. (1), k. 125-126;
- zeznania powoda, k. 207-208;

Dnia 20 lutego 2013 roku (...) Spółka akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. umowę najmu pojazdu zastępczego z przeznaczeniem dla powoda na okres do 23 lutego 2013 roku. Dnia 23 lutego 2013 roku powód zawarł z S. B. (2) umowę najmu pojazdu zastępczego w okresie od 23 lutego do 4 marca 2013 roku. Z tego tytułu poniósł koszt w wysokości 3.600 złotych z tytułu czynszu najmu,

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa najmu, k. 38;
- faktura, k. 42;
- zeznania powoda, k. 207-208;

Dnia 4 marca 2013 roku powód odebrał pojazd po naprawie.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- zlecenie naprawy, k. 41;
- zeznania powoda, k. 207-208;

Dnia 17 lipca 2013 roku pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe w wysokości 15.081,28 złotych. Dnia 31 października 2013 roku pozwany przyznał powodowi dodatkowo odszkodowanie w wysokości 3.538,81 złotych w związku z uszkodzeniem pojazdu.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- decyzje o przyznaniu odszkodowania (w aktach szkody)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę pozwu stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 i 2 pkt 2) k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód winien był wykazać, że przysługuje mu wymagalna wierzytelność wobec pozwanego, a także to, że nastąpił wypadek, który ze strony pozwanej rodził obowiązek zapłaty na rzecz powoda odszkodowania, a także wysokość szkody.

W ocenie sądu powód okoliczności te wykazał jedynie w części nie pozwalającej na uwzględnienie powództwa.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w niniejszym procesie powód żądał od pozwanego jedynie świadczenia z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Poza sporem było to, że dnia 20 lutego 2013 roku doszło do uszkodzenia pojazdu powoda. Bezsporne było także i to, że powód zgłosił pozwanemu powstanie szkody.

W ocenie sądu powód udowodnił także częściowo wysokość czynszu najmu pojazdu zastępczego. Z dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego, złożonej podczas rozprawy dnia 15 maja 2017 roku, wynikało, że w lutym i marcu 2013 roku czynsz najmu takiego pojazdu wynosił między 200 a 260 złotych netto za każdą rozpoczętą dobę, a zatem był niższy od wskazanej w umowie najmu kwoty 400 złotych. Z dowodu z opinii biegłego wynikało również, że technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu powoda wynosił niespełna dzień. ustaleń dokonanych na podstawie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie żadna ze stron nie kwestionowała.

Poza sporem było także i to, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco. Okoliczność ta wynikała również z przedstawionej przez powoda polisy. Niemniej jednak zgodnie z treścią art. 805 § 1 i 2 k.c. pozwany w ramach umowy ubezpieczenia zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Powód winien był udowodnić nie tylko zajście określonego wypadku, lecz także wysokość świadczenia pozwanego. Z polisy wynikało jedynie to, że strony zawarły umowę autocasco, lecz nie jest możliwe ustalenie szczegółów zobowiązań obu stron. Polisa zobowiązania tego nie precyzuje. O ile z zasad doświadczenia życiowego wynika, że zobowiązanie takie dotyczy kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu lub też rozliczenia szkody jako całkowitej, to najem pojazdu zastępczego nie jest essentialia negotii świadczenia ubezpieczyciela. W tej sytuacji powód winien był wykazać, czy przysługiwało mu w ogóle uprawnienie do żądania pojazdu zastępczego, jak również szczegółowe warunki przyznania takiego pojazdu jak: podmiot, który jest do tego zobowiązany, okres przyznania pojazdu zastępczego, warunki jego użytkowania. W ocenie sądu powód dowodu takiego nie przedstawił. Z pisemnego uzasadnienia sprzeciwu wynikało, że pozwany przyznał powodowi pojazd zastępczy na okres 3 dni. Z żadnego przedstawionego przez strony dowodu nie wynikało, by zobowiązanie to było szersze. Zwrócić należy uwagę na to, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń, przewidziana w art. 805 k.c. – w przeciwieństwie do odpowiedzialności z tytułu OC – nie musi być tożsama z pojęciem wysokości szkody, o którym mowa w art. 361 k.c. W treści art. 805 k.c. ustawodawca przewidział bowiem, że umowa ubezpieczenia określa świadczenie należne ubezpieczonemu. Oznacza to, że odpowiedzialność ubezpieczyciela jest niczym nieograniczona i dotyczy każdego wydatku związanego z zaistnieniem wypadku ubezpieczeniowego. Świadczenie to może być, lecz nie musi tożsame z pojęciem wysokości szkody opisanym w art. 361 k.c. Szczegółowe udowodnienie zakresu tej odpowiedzialności, zgodnie z treścią art. 6 k.c. należało do powoda, który jednak ciężarowi takiemu nie podolał.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie przywołanych w uzasadnieniu dowodów. Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka o nazwisku N.. Powód nie sprecyzował wniosku dowodowego w sposób pozwalający na wezwanie świadka na rozprawę. W tym zakresie wniósł jedynie o zwrócenie się do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o udzielenie takiej informacji. Spółka ta podała, że osoba o takim nazwisku u niej nie pracowała. W związku z tym, że przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka napotykało przeszkody o nieokreślonym czasie trwania, sąd oznaczył termin na jego przeprowadzenie do 1 marca 2016 roku, po upływie którego dowód taki mógłby zostać przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w

postępowaniu. Nadto zakreślona przez powoda teza dowodowa nie pozwalała na czynienie ustaleń co do treści ogólnych warunków ubezpieczenia. Sąd oddalił natomiast wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Sporządzona w niniejszej sprawie przez biegłego opinia była jasna, rzeczowa, zaś wynikające z niej spostrzeżenia należy uzasadnione oraz wyjaśnione. Mając na uwadze jasność, logiczność oraz pełne wyczerpanie wątpliwości sądu co do zakresu uszkodzeń pojazdu powoda i kosztów jego naprawy, sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Zauważyć należy, że nie można przyjąć, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 817/73, Lex nr 7404). Stanowisko to w pełni akceptuje sąd, nie widząc potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując że powód przegrał proces w całości. Na poniesione przez pozwanego koszty składał się koszt zastępstwa procesowego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w łącznej wysokości 617 złotych. W takim stanie rzeczy sąd postanowił jak w pkt II sentencji wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sąd orzekł stosując takie same zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów tych należał koszt sporządzenia opinii biegłego w wysokości przekraczającej uiszczoną zaliczkę, tj. 392,67 złotych. W takim stanie rzeczy sąd, działając na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c., nakazał pobrać od przegrywającego proces powoda na rzecz Skarbu Państwa tę kwotę, o czym orzekł jak w pkt III sentencji.